

Orquestra Simfònica del Vallès & Cor de Cambra del Palau —150è aniversari del naixement d'Amadeu Vives

Tardes al Palau

Dilluns, 29 de novembre de 2021 – 19 h

Sala de Concerts

En co-producció amb:

Amb el suport de:

Membre de:

Programa

Josep Bros, tenor

Isabella Gaudí, soprano

Belén Cabanes, castanyoles

**Cor de Cambra del Palau de la Música
Catalana**

(Simon Halsey, director artístic)

Cor Amics de l'Òpera de Sabadell

Orquestra Simfònica del Vallès

Xavier Puig, director

Selecció de romances i duets de sarsueles
d'Amadeu Vives (1871-1932):

L'emigrant

Euda d'Uriach – “Dansa de les bruixes”

Euda d'Uriach – “Cançó de Severí”

Follies i paisatges – “A la plaça hi ha ballades”
(versió orquestral d'Andreu Diport)

Bohemios – “La niña de ojos azules”

Bohemios – “¿Niña hermosa, qué queréis?”

Bohemios – “Canto a la libertad”

Maruxa – Preludi del segon acte

La villana – “Tus ojos me miraron”

La generala – “Canción del arlequín”

Doña Francisquita – “Fandango”

Doña Francisquita – “Por el humo...”

Doña Francisquita – “Canción del ruiseñor”

Doña Francisquita – “Coro de románticos”

Doña Francisquita – “Le van a oír, cállese usted...”

Doña Francisquita – “Canto alegre de la juventud”

Durada aproximada del concert: 85 minuts, sense pausa

“El concert serà retransmès en directe per Palau Digital
(www.palaudigital.cat)

Concert enregistrat per Catalunya Música

#celebracions #coral #patrimonicatalà

Comentari

Vives. 150 anys d'un compositor que cal reivindicar

El programa d'avui homenatja els 150 anys del naixement d'Amadeu Vives fent gala de tres dels tipus de gènere vocal més rellevants del final del segle XIX i inici del XX al context espanyol i català: la cançó, l'òpera i la sarsuela –encara que la sarsuela sigui una tipologia operística. Aquestes van participar en la sublimació de la melodia en un ventall ric i expressivament exigent, on els vincles formals interns de cada peça no sempre eren ben diferenciats. En elles hi ha una herència de l'estil melodramàtic que va esdevenir un model de producció comercial i artística basat en un melodisme fàcilment assimilable, amb puntuals incisions pintoresquistes i amb un fort caràcter sentimental. Aquest estil va potenciar l'amplitud de sentiments, especialment la passió amorosa, que va esdevenir la més misteriosa, intensa, fluida i violenta en un cant al dolor de desitjar.

A Catalunya, com a la resta d'Espanya, va quallar un model d'espectacle equivalent a l'òpera còmica europea (*singspiel*, *opéra comique*, *operetta*, segons el territori) que, entre altres característiques formals, intercalava fragments parlats amb d'altres cantats, balades per a solista i danses nacionalistes que es va designar Teatre Líric Català (i que també incloïa les òperes en català). Ho exemplifica la segona òpera que va compondre, *Euda d'Uriach* (1900), sobre text de Guimerà, amb la “Cançó de Severí”, que és una balada tripartida iniciada per una introducció i un contrast modal a la secció central. També s'escoltarà la “Dansa de les bruixes” de l'acte II, que només assoleix un cert aire exòtic i macabre a la coda. Aquest número coreogràfic presenta diverses vegades un tema musical (una de les quals amb violí solista, la darrera a l'orquestra), però sempre amb dinàmiques contingudes, elegància i dotada d'una fisonomia cambrística on les fustes i la corda tenen el protagonisme.

En aquesta línia, cal recordar que Vives va ser cofundador de l'Orfeó Català i va llegar algunes cançons corals, com la suite *Follies i paisatges* (1928) i, especialment, la nostàlgica *L'emigrant*, sobre una poesia de Jacint Verdaguer, composta amb la tristor per la mort de la seva mare uns mesos abans i del seu pare feia dos anys. Escrita originàriament per a cor masculí, mostra el caràcter més genuí i comunicatiu del sentiment catalanista propi de la Renaixença, malgrat que Eugeni d'Ors la considerés un localisme mancat de projecció i d'universalitat pel seu caràcter excessivament melancòlic que reflectia l'esgotament, l'autocompassió i l'enyorança de temps passats.

D'altra banda, la riquesa musical de Vives també rau en l'assimilació de diferents influències: autodidacte i fervent admirador de Beethoven, es va imbuir de la polifonia renaixentista i barroca, va parar atenció a Barbieri, Wagner, Verdi, Puccini i, matisadament, a Strauss; alhora que als corrents modernistes, com l'impressionisme o els nous ritmes. Ho demostra la burlesca i fàcilment coreografiable “Canción del arlequín” de *La generala* (1912), més propera a l'opereta francesa que a la vienesa, i que remet als números de *music hall* i del *género infimo*, on ja triomfava el cuplet. Igualment, la romança “La niña de ojos azules” de *Bohemios* (1904) beu de Massenet, mentre que el “Coro de bohemios” tampoc s'emmiralla en el vals vienès per culminar en l'autoafirmació dels personatges i el seu cant a la llibertat i a l'amor. Es tracta d'una pàgina d'inusual exigència coral més pròpia de l'opereta que no del sàinet madrileny, tot i el seu ritme de pasdoble.

Com a orquestrador excel·lent, Vives va saber exhibir riquesa simfònica com es pot apreciar al preludi de l'acte II de *Maruxa* (1914), dividit en dos blocs: en el primer combina un tema de ressonàncies èpiques exposat per les trombons a la manera wagneriana que emmarca un episodi fantasiós proper al *Till Eulenspiegel* de Strauss; mentre que en el segon, un soliloqui dramàtic de la corda greu deriva en una melodia *cantabile* que emmarca –a la reexposició cantada pels violins– un episodi de dansa folklòrica basada en el bategar d'un tamborí i un solo de violí simulant el so de la gaita. Ambientada a Galícia i influïda per *Las golondrinas* (1913) de José María Usandizaga, li va valer un reconeixement unànime. A partir d'aquest moment la qualitat de la seva producció seria proporcionalment inversa a la quantitat, tot deixant títols puntals, com *Doña Francisquita* (1923), que és un mostrar completíssim d'una gran varietat de recursos i estils.

Per exemple, en el seu hipnòtic i excitant fandango on homenatja els brillants intermedis d'*El baile de Luis Alonso* i *La boda de Luis Alonso* de Gerónimo Giménez, mort durant la composició de *Doña Francisquita*. També hi ha escenes corals emblemàtiques tendents a l'escriptura homofònica amb una subtil diversificació de textures com en el valsejat i deliquescent "Coro de románticos", de colors difuminats, que es basteix sobre una melodia oscil·lant introduït per un scheherezadià solo de violí puntuat per les fustes. Un altre número coral és el vibrant "Canto de la juventud", inserit a l'acte primer enmig d'un pasdoble, que reapareix de manera efectista en una migrada conclusió de l'obra.

Fidel a la voluntat de colpir l'espectador amb noblesa i emotivitat, la influència de Puccini es plasma en la intensitat lírica, no tan vibrant però sí variada i eficaç en la dramaturgia. Ho corroboren l'*endecha* –cançó de lament– amb aire de serenata "Tus ojos me miraron" de *La villana* (1928), i molt especialment la famosa romança de Fernando "Por el humo se sabe donde está el fuego". Aquesta darrera s'estructura com una ària bitemàtica tripartida (ABA), en què l'última secció presenta petits ornaments instrumentals respecte de la primera damunt un ritme avalsejat. El tenor hi expressa els seus dubtes sentimentals a partir d'un símil poètic entre la gelosia, l'amor i l'enamorament.

No menys coneguda és la “Canción del ruiseñor”, una altra vegada a ritme de vals, amb jocs imitatius de les fustes, notes picades de la soprano que són repetides com a eco pel xilòfon. Amb passatges de moderada exigència en l’ornamentació, s’estructura en dos grans blocs que bàsicament presenten la mateixa música separada per una breu intervenció de Fernando i Cardona. La protagonista hi estableix un símil ornitològic entre Fernando i ella, tot deixant clar que la seducció és una eina amb la qual haurà de treballar perquè desconfia d’ell. Tretze anys més tard, Pablo Sorozábal rememorarà aquesta romança amb “Un país de fábula” que canta Marola a *La tabernera del puerto* pel seu caràcter lleuger, pel tipus d’ornamentació vocal, per l’element descriptiu i ornitològics, i per irrompre en l’argument amb una metafòrica història-conte. Era el reconeixement a una icona que, a 2021, encara no compta amb edicions crítiques de la majoria de les seves obres escèniques, ni enregistraments complets del seu catàleg, ni amb una monografia exhaustiva i acadèmica sobre la seva obra, la seva rellevància en l’àmbit cultural i públic del seu moment. Per aquest motiu cal agrair i felicitar iniciatives com aquest concert i les entitats i organismes implicades, perquè demostrin el compromís amb el nostre patrimoni i les seves figures més destacades fent-les presents.

Albert Ferrer Flamarich, *Musicògraf i historiador de l’art*

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Cardoner Grup – Catalonia Hotels & Resorts – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Col·legi Oficial d'Òptics Optometristes de Catalunya – Deloitte – Eurofirms Group – Fundació Antiques Caixes Catalanes - BBVA – Fundació Caixa d'Enginyers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímica – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – La Fageda – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme, S.L. – Morera Casablancas S.L. – Teatre Romea – Veolia Serveis Catalunya S.A.U.

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc – Elvira Abril – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Marta Barnes – professor Rafael I. Barraquer Compte – Mariona Carulla Font – Lluís Carulla Font – Carlos Colomer Casellas – Isabel Esteve Cruella – Pere Grau Vacarissas – Maria José Lavin Guitart – Anna Saura Miarnau – Juan Manuel Soler Pujol – Daniela Turco – Joan Uriach Marsal – M^a. del Carmen Pous Guardia

Biografies

Josep Bros, tenor

Actualment és considerat un dels màxims exponents del repertori belcantista romàntic i en pocs anys ha incorporat més d'una cinquantena de títols d'aquest estil, com ara *Lucia di Lammermoor*, *La sonnambula*, *I puritani*, *L'elisir d'amore*, *Rigoletto*, *Anna Bolena*, *Don Pasquale*, *La favorita*, *Roberto Devereux*, *La fille du régiment* o *Lucrezia Borgia*, a més de *Manon* de Massenet, *Werther* i *La traviata*, i sense oblidar els títols mozartians *Don Giovanni*, *El rapte al serrall*, *Così fan tutte* i *La flauta màgica*.

Nascut a Barcelona, cursà els estudis musicals al Conservatori Superior Municipal de Música de la ciutat, i cant sota el mestratge de Jaume Francisco Puig. Després de participar en les diverses temporades d'òpera a Palma, el 1991 debutà amb *Don Giovanni* i *Don Pasquale* a Sabadell i el 1992 de manera inesperada al Gran Teatre del Liceu amb Edita Gruberova en *Anna Bolena*, tot aconseguint un gran èxit de públic i de crítica, que li obrí la porta dels teatres més prestigiosos del món: La Scala de Milà, Covent Garden de Londres, Staatsoper de Viena, Teatro Real de Madrid, Teatro Colón de Buenos Aires, Òpera de San Francisco, Teatro San Carlos de Nàpols, Bayerische Staatsoper de Munic, i també dels teatres d'Hamburg, Roma, Tòquio, Los Angeles, Washington, Amsterdam, Berlín, Florència, Lisboa, Zuric, Parma, Palerm, Torí, Tolosa de Llenguadoc, Sevilla, Bilbao, Oviedo i Palma, a més de festivals com els de Peralada, Sant Sebastià, Santander i Munic.

En l'àmbit del concert i l'oratori també desplega una considerable activitat, que l'ha dut a actuar a sales tan emblemàtiques com la Konzerthaus de Viena, Philharmonie de Colònia i de Munic, Accademia di Santa Cecilia de Roma, Carnegie Hall de Nova York, a més de la majoria de sales de concerts espanyoles.

També ha participat en nombroses representacions de sarsuela, tot destacant *Doña Francisquita* al Teatro de la Zarzuela i Gran Teatre del Liceu, *Los gavilanes* a Palma, *La tabernera del puerto* al Teatro de la Zarzuela, Oviedo i Sevilla, *Luisa Fernanda* al Teatro Real, La Scala de Milà, Festival de Peralada i Oviedo, a més de *La bruja* al Teatro de la Zarzuela, Teatro Campoamor d'Oviedo i La Maestranza de Sevilla.

El 2003 va ser nomenat acadèmic per la Real Academia de San Romualdo de Ciencias, Letras y Artes de San Fernando (Cadis) i, entre altres guardons, ha obtingut els premis Orazio Tosi del Teatro Regio de Parma per la interpretació de *Rigoletto*, Lauri Volpi de l'Òpera de Roma per *Lucia di Lammermoor*, Premi Corelli del Teatro delle Muse d'Ancona per *Il pirata*, el Premi Federico Romero atorgat per la SGAE i, recentment, la Lira d'Argento per la interpretació d'*I puritani* a l'Òpera de Viena. L'any 2006 va ser distingit amb el Premio Lírico Teatro Campoamor, en la primera edició, al millor cantant d'òpera.

Els seus enregistraments inclouen versions completes de les òperes *Anna Bolena*, *Lucia di Lammermoor* (una amb Mariella Devia i direcció de Zubin Mehta i una altra amb Edita Gruberova i direcció de Friedrich Haider), *La sonnambula*, *Roberto Devereux*, *Ildegonda*, *La conquista di Granata*, *Parisina*, *Lucrezia Borgia*, *Maria di Rohan*, *Il pirata*; les sarsueles *Luisa Fernanda* i *La bruja*, *Miserere* d'Hilarión Eslava, *Por amor*, disc de romances i duos de sarsuela amb María Gallego, i *Giuramento*, amb obres del repertori belcantista. Mentre que en DVD té *L'amico Fritz*, *Il viaggio a Reims*, *I puritani*, *La sonnambula*, *La traviata*, *Don Giovanni*, *Luisa Fernanda* i *Maria Stuarda*.

Entre els seus darrers compromisos, cal destacar el debut en el paper homònim de *Don Carlo* al Teatro Colón de Buenos Aires, Festival Verdi de Parma, Tenerife i El Escorial. Així com *La bohème* (Rodolfo) a Sevilla, *Attila* (Foresto), *Simon Boccanegra* (Gabriele Adornno), ambdues al Liceu de Barcelona, *I lombardi alla prima crociata* (Oronte) a Bilbao, *Ernani* (Ernani) a Maó, *Un ballo in maschera* (Riccardo) a Oviedo i Valladolid, i *Don Fernando el emplazado* (Don Pedro de Carvajal) al Teatro Real.

Isabella Gaudí, soprano

Nascuda a Barcelona, va iniciar els estudis musicals l'any 2003 mentre estudiava el grau en traducció i interpretació a la Universitat Pompeu Fabra. Durant la seva formació vocal ha estudiat amb mestres prestigiosos, com Raquel Pierotti, Raúl Giménez, Francesca Roig, Luciana Serra i, actualment, amb Mariella Devia i Jaume Aragall.

Ha actuat a Espanya, Itàlia, França, Alemanya, Bèlgica, Colòmbia, els Estats Units i el Japó, en teatros destacats, com el Teatro Real de Madrid, Gran Teatre del Liceu, Palau de la Música Catalana, L'Auditori, Teatro Campoamor d'Oviedo, Teatro de la Zarzuela, Théâtre Roger Barat, Vlaamse Opera, Teatro Rossini de Pesaro, Teatro Olimpico de Vicenza i al Caramoor Festival, entre d'altres, sota la batuta de directors musicals com ara Alberto Zedda, Michael Boder, Pablo Heras-Casado, Will Crutchfield, Guillermo García Calvo, Antonio Fogliani, Jean-Luc Tingaud, Gueràssim Voronkov, Giovanni Battista Rigon, Josep Pons o Corrado Rovaris i directors escènics també reconeguts, com ara Robert Carsen, Joan Anton Rechi, Guy Joosten, Oliver Py, Nicola Berloff, Rafael de Castro, Michal Znaniecki i Rafel Duran.

Va guanyar el primer premi del Concurs Internacional de Logronyo i el primer premi del Concurs Líric de Premià de Mar. Després de l'Accademia Rossiniana a Pésaro, va guanyar el rol de comtessa de Folleville. La versatilitat de la seva veu ha fet que pugui acarar personatges de diferents compositors amb molta facilitat, des del Barroc fins a la música contemporània, un dels seus grans actius que té al seu repertori.

Entre els seus propers projectes figuren el retorn al Teatro Olimpico de Vicenza amb el rol de Giulia de *La scala di seta*, el debut al Festival de Peralada amb una obra de nova composició basada en *Tirant lo Blanc*.

Belén Cabanes, castanyoles

Titulada pel Real Conservatorio Professional de Danza Mariemma de Madrid i formada pels seus mestres Rosa García i Enrique Burgos, va superar la revàlida superior del mètode de castanyoles Emma Maleras. Membre de la Cía. de Danza Española de Barcelona (1988-1991), Ballet Español Rafael Aguilar (1991-1995), cofundadora de la Cía. 2D1, sota la direcció de J. C. Lérída (1998-2002), premi a la *bailarina sobresaliente* al Certámen Coreográfico de Danza Española de Madrid (2000) i solista de la Cia. Talent Danza, sota la direcció d'Antonio Najarro i Pascal Gaona (2003). Creà l'espectacle de dansa-teatre *Temps de flors* juntament amb el guitarrista A. M. Germek, amb presentació musical al Musikverein de Viena amb la Tonkünstlerschester, dirigida pel mestre Andrés Orozco.

Col·laboradora del ballarí i concertista José de Udaeta (1998-2007) als espectacles *El secret de la castanyola* actuant a l'Aalto Theater d'Essen, Staatsoper de Stuttgart, Staatsoper de Berlín, Òpera de Viena i Teatre Nacional de Catalunya, entre d'altres, i més tard de *Capricho español* fent costat a la pianista Marina Rodríguez.

El 2011 creà, juntament amb la pianista Marina Rodríguez, *Ocells d'ivori*, en homenatge a José de Udaeta.

Coreògrafa i ballarina dels espectacles *Ànima nua* (amb Anna Mora i Marina Rodríguez) i *La castanyola contemporània*, ha fet gires per Alemanya i Àustria i ha actuat a l'Auditori de Barcelona i Musikverein de Viena, entre altres sales.

Ha enregistrat, com a concertista, els àlbums *Tanganera*, del guitarrista Víctor Valls, i ha col·laborat al CD d'Enric Granados i Isaac Albéniz de Produccions Bellaterra.

Professora en cursos Internacionals, artista convidada al gran Festival de Música clàssica GMMF 2014 de Corea del Sud, juntament amb el gran violoncel·lista Lluís Claret, el 2015 presentà, juntament amb la pianista Marina Rodríguez, *Les percussions grans i petites: tecles i castanyoles*, dins del VIII cicle La Música del Museu, concert comentat amb instruments originals del Museu de la Música de Barcelona.

El 2015 obtingué el Grau Superior en Pedagogia de la Dansa. I l'agost del 2020 presentà *Jazztanyoles*, amb la compositora i pianista Elisabet Raspall. El 8 de juliol del 2021 presentà *El piano més enllà del concert*, amb Marina Rodríguez a l'Institut d'Estudis Catalans.

Va ser també artista convidada a l'acte constitucional de la Diada de Catalunya l'11 de setembre del 2021.

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana

©RicardoRíos-VisualArt

El Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana és un cor professional capdavanter en l'àmbit europeu. Va ser creat per l'Orfeó Català l'any 1990 amb la missió de difondre la música coral universal, promoure la recuperació del patrimoni musical català i fomentar la nova creació. Jordi Casas i Bayer en fou el director durant els primers vint-i-un anys. Del setembre del 2011 al juny del 2016 Josep Vila i Casañas va ser-ne el director titular. I des del setembre del 2016 Simon Halsey n'assumeix el càrrec de director artístic i des del 2018 Xavier Puig el de director principal. Jordi Armengol n'és el pianista.

Als seus components se'ls exigeix un alt nivell vocal i artístic, aspectes que aporten al grup un potencial que el converteix en un cor de gran qualitat. Ha estat dirigit per grans mestres, com René Jacobs, Marc Minkowski, Kent Nagano, Simon Rattle, Gustavo Dudamel, Daniel Barenboim, Christophe Rousset, Vladimir Jurowski, Daniele Gatti i Simon Carrington, i ha col·laborat amb els cantants Philippe Jaroussky i Mark Padmore. Des de l'any 2010 la formació és membre de The European Network for Professional Chamber Choirs (TENSO).

A nivell internacional, cal destacar-ne el debut el 2017 als Proms de la BBC de Londres i la gira amb Jean-Christophe Spinosi i l'Ensemble Matheus el 2018. Del 2020 destacà la col·laboració amb Gustavo Dudamel, amb la *Novena* de Beethoven, i amb l'Orquestra Simfònica de Tenerife, amb l'*Oratori de Nadal*. Aquesta temporada col·laborarà per segona vegada amb el Monteverdi Choir i John Eliot Gardiner, amb l'oratori *L'enfance du Christ* de Berlioz, i amb Europa Galante i Fabio Biondi, amb *L'Orfeo* de Monteverdi; el març del 2022 viatjarà a Budapest, al festival MÜPA, amb un programa d'ensalades i madrigals del Renaixement català. També cal destacar la *Passió segons sant Joan* de Bach, sota la direcció de Xavier Puig, i les estrenes de *Reconnaissance* de Kaija Saariaho i *Invocation to the Earth* de Xavier Pagès Corella, sota la direcció de Simon Halsey.

Cor Amics de l'Òpera de Sabadell

Juntament amb la fundació de l'Associació d'Amics de l'Òpera de Sabadell es creà el Cor. La seva primera intervenció fou amb l'òpera *Madama Butterfly* de Puccini el 7 d'octubre de 1982, dia de la presentació al públic de l'AAOS. Els 39 anys passats i les 922 representacions d'òpera, sarsuela i concert han conferit al Cor una molt forta experiència dintre del món de la lírica. Ha actuat al Gran Teatre del Liceu en substitució del cor titular, a l'òpera *Maria Stuarda*, amb lloances del públic i de la premsa. Després de l'incendi del Gran Teatre del Liceu es va crear una Federació d'Associacions d'Amics de l'Òpera de Catalunya, presidida per Mirna Lacambra, a favor de la reconstrucció del Teatre, i el primer cor d'actuar a La Rambla de Barcelona, davant del Teatre del Liceu, fou el Cor de l'AAOS. Està integrat per una seixantena de cantaires de Sabadell, Barcelona i la comarca. L'any 2003 va assumir la direcció del cor el mestre Daniel Gil de Tejada. També compta amb la col·laboració de la pianista Andrea Álvarez. A partir del 1989 participa en el cicle Òpera a Catalunya, que organitza la Fundació Òpera a Catalunya i porta l'òpera a diverses poblacions catalanes.

Orquestra Simfònica del Vallès

©LorenzoDuaso

És una realitat que porta la música al cor de les persones des del 1987. Les emocions són el nostre fort, i per transmetre-les procurem fer participar cada vegada més el públic, innovar en els formats i en les maneres de fer música, a més d'aprofundir en el compromís de valor amb la nostra comunitat. Som l'única orquestra professional estable privada del país, on els músics i l'equip de gestió en són alhora empleats i accionistes.

La nostra intensa activitat –més d'un centenar d'actuacions l'any– es centra, per un costat al Palau de la Música Catalana, on celebrem la 26a temporada de concerts Simfònics al Palau, amb tretze concerts anuals en coproducció amb el nostre soci principal, el Palau de la Música Catalana, i, per un altre costat a la ciutat de Sabadell, on fem la temporada de concerts simfònics. A més, des de la nostra fundació som l'orquestra titular del circuit Òpera a Catalunya. Els nostres directors titulars han estat: Albert Argudo (1988-1992), Jordi Mora (1993-1997), Salvador Brotons (1997-2002), Edmon Colomer (2002-2005), David Giménez Carreras (2006-2009), Rubén Gimeno (2009-2016) i James Ross (2017-2018). Des del setembre del 2018, el director titular és Xavier Puig.

Som l'orquestra espanyola amb més presència a les xarxes socials, amb més de 22.200 seguidors a Twitter, 18.900 a Facebook, i juntament amb el Banc Sabadell hem fet *Som Sabadell*, un *flashmob* amb més de 88 milions de visites a Youtube, el vídeo d'una orquestra simfònica més vist arreu del planeta.

Xavier Puig i Ortiz, director

© Ricardo Rios Visual Art

Nascut el 1973 a Cervera (Lleida), començà els estudis musicals amb el piano i el violí al Conservatori Municipal d'aquesta ciutat, per ampliar-los posteriorment al Conservatori Professional de Badalona, on obtingué el títol superior de professor d'harmonia, contrapunt, composició i instrumentació, sota el mestratge de M. A. Hurtado, M. Roger, B. Casablanca i J. Soler.

Paral·lelament s'inicià en la direcció coral als Cursos Internacionals de Direcció Coral de Lleida, on estudià amb els mestres Josep Prats, Johan Duijck, Laszlo Heltay i Jordi Casas (1990-94). Va rebre també la lliçó magistral del professor Eric Ericson, organitzada per la Fundació "la Caixa". Continuà la seva formació com a director coral als Cursos Europeus de Direcció impartits pel professor Pierre Cao a Catalunya (1996-1998) i a l'Academie International de Pontarlier (França) (1997-98).

S'introduí en la direcció orquestral amb el mestre Salvador Mas al Conservatori Superior de Barcelona (1994-95) i als Wiener Meisterkurs de Viena (1999). El 1999 fou admès a la Universität für Musik und Darstellende Kunst de Viena, on durant tres anys cursà els estudis de Musikleitung (direcció musical) en l'especialitat de direcció d'orquestra, sota el mestratge de Leopold Hager, Yuji Yuassa, Günther Theuring i Howard Arman, entre d'altres. El març del 2001 va obtenir l'Erste Diplom d'aquest reconegut centre.

El març del 2002 guanyà el concurs per ocupar la plaça de director assistent de la Joven Orquesta Nacional de España (JONDE), que ocupà fins al 2004, i amb la qual va oferir concerts al prestigiós Festival de Schleswig-Holstein i a la Konzerthaus de Berlín, a més de l'Auditorio de Lleó. Posteriorment (2005) ha dirigit la JONDE en un enregistrament de música espanyola, amb obres d'Esplà i Gómez.

El juliol del 2003 guanyà el concurs per a la plaça de director assistent de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC), càrrec que ocupà fins al juliol del 2005, al capdavant de la qual ha dirigit programes amb obres de Mozart, Txaikovski i Britten.

Des del 2018 és el director titular de l'Orquestra Simfònica del Vallès (OSV), i des del 2012 hi dirigeix anualment la gira de Setmana Santa, que ofereix el repertori simfonicocoral pel territori. També des del 2018 és el director principal del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, amb el qual ha recuperat nombrós patrimoni coral català. També dirigeix l'Orquestra de Girona i el Cor de Cambra de l'Auditori Enric Granados de Lleida des del 2002, i hi ha fet diversos projectes de recuperació de la cançó popular. Ha dirigit el Murtra Ensemble, dedicat a la música del segle XX, i en l'àmbit operístic fundà la companyia Òpera de Tres Rals, dedicada al petit format. En aquest repertori ha dirigit al cicle Òpera a Catalunya dels Amics de l'Òpera de Sabadell i al cicle Òpera al Palau.

Com a director convidat ha dirigit l'Orquestra Nacional de España (ONE), Orquesta y Coro de RTVE, Orquesta Sinfónica de Navarra i les orquestres de Granada, Extremadura, Còrdova, i també l'Orquestra Nacional Clàssica d'Andorra, Orquestra Barroca Catalana, *ensemble* Kaleidoscop der Nationen de Viena, Orquestra Simfònica Julià Carbonell de les Terres de Lleida, Orquestra Camerata XXI de Tarragona, Orquestra Camera Musicae, Camerata Eduard Toldrà i Lleidart Ensemble, i manté una estreta vinculació amb l'Orquestra Terrassa 48, amb la qual està interpretant la integral de les *Simfonies* de Beethoven.

En l'àmbit docent, és professor d'orquestra i direcció a l'Escola Superior de Música de Catalunya. Ha estat director convidat d'orquestres de joves, com la Joven Orquesta de la Comunidad de Madrid (JORMCAM), les orquestres dels conservatoris de Canàries, Musikene, Badajoz i Tarragona, així com a la Trobada de Joves Orquestres d'Igualada o la Jove Orquesta de la Diputació de Tarragona. Ha estat professor dels Cursos de Direcció Coral de la FCEC i de la FESTCAT, del Curs Internacional de Cervera i actualment dirigeix el Curs de Direcció de l'Orquestra Terrassa 48.

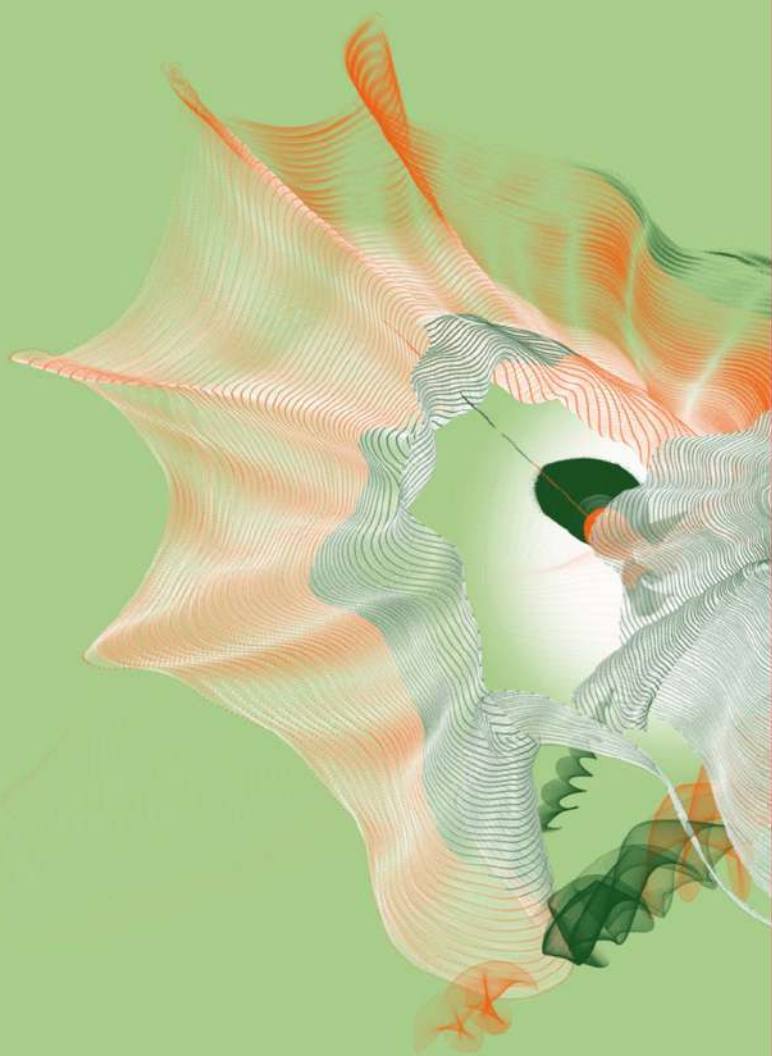
Entre els seus enregistraments, destaca un disc de música religiosa de Mompou i Blancafort, el primer enregistrament dels concerts per a violí i oboè de Joan Manén, i obra simfònica de Ricard Lamote de Grignon, a més de diversos programes per a TV3.

Fou director artístic de les sis primeres edicions del Festival de Pasqua de Cervera, dedicat a la música clàssica catalana, que fundà el 2011. Juntament amb la direcció del Concert de l'11 de Setembre, ha destacat en la recuperació i promoció de la música d'autors catalans.

Palau de la Música Catalana

Nadal al Palau

Del 13 de desembre
al 18 de gener

Més informació
i venda d'entrades
a www.palaumusica.cat/nadal

Dilluns, 13.12.21
Cantates i himnes de Nadal
de Bach

Dijous, 16.12.21
L'enfance du Christ de Berlioz
amb John Eliot Gardiner

Dissabte, 18.12.21
Festival de valsos i danses

Diumenge, 19.12.21 | Diumenge, 09.01.22
Bandes sonores
de John Williams

Dimarts, 21.12.21
La Grande Chapelle &
Escolania de Montserrat

Dissabte, 25.12.21 | Dissabte, 08.01.22
El trenca-nous de Txaikovski

Diumenge, 26.12.21
Concert de Sant Esteve

Dissabte, 01.01.22 | Diumenge, 02.01.22
Concert d'Any Nou amb valsos
de la família Strauss

Visites, concerts per
a famílies i molt més!

Textos

Amadeu Vives (1871-1932)

L'emigrant

(poema de Jacint Verdaguer)

Dolça Catalunya,
pàtria del meu cor,
quan de tu s'allunya
d'enyorança es mor.

Hermosa vall, bressol de ma infantesa,
blanc Pirineu,
marges i rius, ermita al cel suspesa,
per sempre adéu!
Arpes del bosc, pinsans i cadeneres,
cantau, cantau,
jo dic plorant a boscos i riberes,
adéu-siau!

Dolça Catalunya,
pàtria del meu cor,
quan de tu s'allunya
d'enyorança es mor.

"Cançó de Severí"

De l'obra *Euda d'Uriach*

Treu lo cap en finestra
la donsella d'Uriach
passava'l conte jove
s'han vist i s'han aymat.

Lo vostre cort doncella
fos destre en lo volar
Si es destre, si no es destre
mon pare us ho dirà

Ay Euda filla meva
de que sospireu tant?
Ay pare lo meu pare
que'l cor lo tinch malalt.

Lo vostre cor ma fillá
fa temps que l'he donat
que ab lo Senyor d'Argolà
vos heu d'eumaridar.

Eu Roger nostre comte
ja al d'Argolà ha trobat
si espurnan las espassas
molt mes los seus esguards.

Que ab Euda hi va la vida!
que abm ella'l cel hi va!
A'l d'argola es en terra
De l'hagi perdonat

Mes ay que'l comte jove
del mort no'n gaudirà
que a un castell la doncella
son pare l'ha tancat.

Y en lletres que li anvia
la doncella d'Uriach
li diu al comte jove
que may se l'ha estimat.

En Roger d'aquell dia
quina por sos vassalls,
puig tot ho mata y crema
com si boig fos tornat
fins que un dia son pare
del csatell lo lensá,

No tornis més li crida
y ell may mes ha tornat.

“A la plaça hi ha ballades”

de la suite *Follies i paisatges*

Text: popular

Aire les noies.
Endoina les joies.
Aire fadrines
anem a ballar!
Aire ben aire
que el goig passa enlaire,
aire minyones
que el viure se'n va.

Greuges oblida
que amor te crida,
les mans s'uneixin
i en els cors cremi el delit.
Vinguin cantades,
vinguin ballades,
brillin, floreixin
flors d'anhel al mig del pit,
folles mirades,
dolces besades,
al cor floreixin
amb sagetes de neguit,
aire, bon aire
que el món és florit.

La terra és gemada,
la branca treu flor,
la llum del cel brilla
portant arreu dolçor.
Vine l'amor
i renova ma vida,
vine l'amor
i asserena el meu cor,
al llavi corrandes
i al braç garlandes,
clavells i roses
i murtra i flor.

Herba d'encís remeiera,
neguit de ma fal·lera,
oh flor encantada,
màgic espill d'una fada,
trobar-te voldria
flor de muntanya,
flor d'or, d'amor,
ai! obre't la flor estranya,
prou servir la vida
dins les arrels *abscondida*.

Aixeca't airosa,
fadrina festosa,
ma veu delitosa
et cerca i et crida.
Cantem sense mida
la joia amorosa
i salti en ardit
el cor dins el pit.

Una mirada amor meu
que el penar me'n fes breu,
una paraula, un somrís,
que en mon cor resplendís,
mon aimador és llunyà
i en bells somnis vindrà,
vull un príncep formós
de mirada sorpresa,
benaurat si el príncep jo fos,
tu la bella princesa,
qui podrà del cor fugisser
dir on mena son vol lleuger,
l'amor se'n ve, l'amor se'n va,
va i ve, ve i va,
dansa que dansa
l'amor vol dansar.

Cantem dansant
amb les mans enllaçades,
Cantem, cantem
els delits d'estimar.
Volin cançons
per muntanyes i prades,
volin enllà
del mar blau i el cel clar.

Flor que allà en l'ombra floria,
remei de ma follia,
oh flor damnada
dins el meu cor trasplantada,
gentil fetillera, flor temptadora,
flor d'or, d'amor, ai ton encís arbora
mon desig de vida,
flor que dels plors treu florida.

“La niña de ojos azules”

Bohemios

COSSETTE

(Dentro)

La niña de ojos azules,
de ojos azules y bellos,
la de los rubios cabellos
qué bella está.

(Saliendo y cerrando la puerta)

Cuando recoge su falda
soñando con sus amores
las flores de mil colores
que el campo da.

Su puerta abierta...
salió tal vez....

¡Pelagia!

PELAGIA

¡Adentro!

Que no está él.

¿Por qué, señorita,
por qué ese temor?

COSSETTE

No quiero que sepa
que aquí vengo yo.
Porque aunque Cossette
venga siempre aquí,
viene nada más
porque ella es así.
Una chiquilla
buena y sencilla,
que se desvive
por hacer bien.
Pero no quiere
que piense nadie
que aquí otra cosa
busca Cossette.

PELAGIA

El pícaro mundo
es murmurador,
mas siempre perdona
mediando el amor.

COSSETTE

¡Amor!... ¡Amor!...
si es amor el sentir
por un hombre latir
con fuerza el corazón;
si es amor suspirar,
y sufrir y abrigar
una dulce ilusión,
entonces sí,
yo siento amor,
mas no me digas,
por favor,
porque Cossette
no puede amar,
sino la gloria
nada más.
Brillar en la escena
mi amor sólo es,
y después de alcanzar
mi noble anhelo,
pensar... ¡pensar en él!

“¿Niña hermosa, qué queréis?”

Bohemios (duo)

ROBERTO

¿Quién me llama?

COSSETTE

¡Dios mío!

ROBERTO

¡Una mujer!

COSSETTE

¡Oh, Cossette! ¿Qué hiciste, loca?

ROBERTO

Niña hermosa, ¿qué queréis?

No bajéis al suelo vuestros lindos ojos,
no vuestras mejillas encienda el rubor.

¿por qué temerosa queréis alejaros
después de llamarme?... Roberto soy yo.

JUANA Y CECILIA

Adiós, Roberto.

ROBERTO

Con Dios quedad.

ROBERTO

¿Por qué vuestros labios permanecen mudos?
No acierto a explicarme vuestra timidez.

COSSETTE

¡Dejadme, os lo ruego, dejadme!

ROBERTO

Imposible.

Quién sois, bella niña.

Conocéis mi nombre,
yo jamás os vi...

Pero ahora que os veo
tan bella y gentil...

no puedo, no, dejaros,
al menos sin saber
qué nombre puedo daros
si acaso os vuelvo a ver.

COSSETTE

¡Dejadme, no, no puedo!
¡Mi nombre!... ¿Para qué?

ROBERTO

Pues tendré que llamaros ¡amor mío!
si os encuentro otra vez.

COSSETTE

Tan pronto por tal nombre
no os he de responder...
Cuando volváis a verme
llamadme Cossette.

ROBERTO

¡Cossette!

COSSETTE

Dejadme, dejadme partir,
dejadme. Roberto. marchar:
esas frases ardientes de amor
no he de escuchar.

ROBERTO

Por siempre rendido quedé,
por siempre ya vuestro soy yo,
y esclavo dichoso seré
de vuestro amor.

COSSETTE

¡Oh!, callad, por favor;
nada os puedo decir.

ROBERTO

Yo vuestra ausencia
no puedo sufrir.

COSSETTE

(¡Oh, qué imprudente, por qué le llamé!)

ROBERTO

Nunca otro rostro
más bello miré.

COSSETTE

Qué dichosa seré
si consigo su amor.

ROBERTO
El amarla será
mi ventura mayor.

COSSETTE
¡Caballero!

ROBERTO
Os adoro.

COSSETTE
Sed prudente.

LOS DOS
¡Por piedad! ¡Por Dios!

“Canto a la libertad” *Bohemios*

Corramos los bohemios
de ardiente corazón,
corramos a la fiesta
sagrada del amor.
En la luz del sol que enciende
los colores en la flor,
tembloroso y palpitante
está el beso del amor.
Libre el pájaro en la selva
libertad cantando va,
y al correr al mar, el río
va cantando libertad.
Así en lo profundo
del alma bohemia,
se enciende entre besos
la loca pasión,
y siempre dichosos
la vida cruzamos
y libres cantamos
las glorias de amor.
En pos de la alegría
corramos sin cesar,
llevando en nuestras almas
amor y libertad.

"Tus ojos me miraron"

De l'obra "La Villana"

F Romero y G.Fernández Shaw

FADRIQUE

Tus ojos me miraron;
tus ojos color de alba clara ¡Ay!
Sentí que me moría
¡sentí que me robaste el alma!
¡Ay! ¡Ay!

Sin alma vengo a que me miren, ¡ay!
tus ojos color de alba clara. ¡Ay! ¡ay!

Yo sé que nunca han de mirarme ¡ay!
tus ojos color de alba clara ¡ay! ¡ay!

¡Si así lo quieres tú
mejor sería no vivir
que la ilusión de vivir sin alma!
¡Ay! ¡ay! ¡ay!

"Canción del arlequín"

De l'obra "La Generala"

G Perrín y M de Palacios

EVA

Les recibimos sin etiqueta,
sin ceremonias ni ostentación.

CIRILO II

Yo soy Cirilo sin el segundo,
con los amigos del corazón.

GENERALA

Vuestras Majestades la vida me dan
porque a mí me gusta la franca amistad.

Me fastidia la etiqueta y su tonta seriedad
y me agrada lo sencillo porque soy muy natural.

Yo soy de París, soy del *bulevard*;
mi nombre de artista fue *mamcelle* Canard.

Y aunque hoy a generala yo ascendí
por ser mi amado esposo General;
jamás por un momento me olvidé
de mi origen de artista popular.

TODOS

Jamás por un momento se olvidó
de su origen de artista popular.

GENERALA

La canción que ho cantava y en París arrebatava ésta fue
La canción del Arlequín con su alegre retintín cantaré.
“Tin, tin, tin...

Es un muñeco el Arlequín,
es un muñequito de cartón
que para hacerle así bailar,
hay que tirarle de un cordón.

Tira, tira y al tirón
el muñequito baile así,
tira que tira sin cesar,
para que baile el Arlequín.

Es un Arlequín el hombre también
cuando las mujeres lo manejan bien;
es un Arlequín lleno de serrín,
y con cascabeles que hacen retintín;

está en los tirones de la cuerdecita
saber engañarlos,
saber aconseguir;

y al tira que tira
se mueve el muñeco
ya ya todo, todo
se puede pedir.

Siempre al son que queremos
que baile las mujeres
le hacemos bailar
y consiste en el tira y afloja
el que nada nos pueden negar.

Hay momentos en que el muñequito
está el pobre de muy mal humor
y hay que darle al muñeco
un besito para hacerle que baile major.

Tin, tin, tin..."

TODOS

Es un muñeco el Arlequín
que para hacerle así bailar,
hay que tirarle de un cordón.

Tira, tira y al tirón
el muñequito baile así,
tira que tira sin cesar,
para que baile el Arlequín.

"Por el humo se sabe dónde está el fuego"

Romanza de tenor *Doña Francisquita*

FERNANDO

Por el humo se sabe
donde está el fuego;
del humo del cariño
nacen los celos:
Son mosquitos que vuelan
junto al que duerme
y zumbando le obligan
a que despierte.

¡Si yo lograra,
de verdad para siempre,
dormir el alma!
Y, en la celdilla del amor aquél,
borrar el vértigo
de aquella mujer.

Por una puerta
del alma va saliendo
la imagen muerta.
Por otra puerta llama
la imagen que podría
curarme el alma.
Se me entra por los ojos
y a veces sueño
que ya la adoro.
Cariño de mi alma
recién nacido,
la llama extingue,
¡ay! de aquel cariño.

¡Vana ilusión!

En amores no vale
matar la llama,
si en las cenizas muertas,
queda la brasa.
El amor se aletarga
con los desdenes
y parece dormido,
pero no duerme.
¡Ay, quién lograra
de verdad para siempre
dormir el alma!
Y, en la celdilla del amor aquel,
borrar el vértigo
de aquella mujer
fatal. ¡Ah! fatal.

"Canción del ruseñor "
(Doña Francisquita)

FRANCISQUITA

Era una rosa que en un jardín
languidecía de casto amor
por un ruiseñor,
mientras un zángano zumbador
a enamoraría desde el panal
todas las tardes venía al rosal.
Y al ver la rosa que el ruiseñor
amor sentía por otra flor,
al zángano infeliz, cuando venía,
la rosa le decía:
ese ruiseñor,
soberbio y cantarín,
cuando tú no estás,
señor, en el jardín,
viene a mi rosal y en esta rama
me dice que me ama.
Y, aunque creo yo
que con su pico miente,
jamás, jamás cantó
un trina ni un gorjeo tan valiente. Ah!

FERNANDO

¿Y después, y después qué pasó?

CARDONA

Eso mismo digo yo

FRANCISQUITA

Que el pobre zángano más infeliz
aunque más viejo que aquella flor,
llamó al ruiseñor
para quejarse de su actitud
y amenazarle con su aguijón,
si no sabía callar su pasión.
Desde aquel día, supo el ruiseñor
de la rosa ser tierno trovador,
y enfrente del rosal, desde aquel día,
el pájaro decía ...

FERNANDO

Este ruiseñor prendado está de ti.

FRANCISQUITA

¿Cómo pudo ser, si nunca vino aquí?

FERNANDO

Viene a tu rosal y en esta rama
te dice que te ama.

FRANCISQUITA

Y, aunque creo yo
que con su pico miente,
jamás, jamás cantó
un trino ni un gorjeo tan valiente. Ah!

"Coro de románticos"

(Doña Francisquita)

ELLOS

(Amorosamente.)

¿Dónde va, dónde va la alegría?
¿Dónde va, dónde va la hermosura?
Oiga usted, por favor, vida mía,
que la noche está oscura y el amor no es amigo del día.
Venga usted, por Dios, madrileña guapa,
que en esta capa cabemos los dos.

ELLAS

Sepa usted, sepa usted, caballero,
que el amor, que el amor no me asusta;
sepa usted que yo quiero al que quiero,
si al mirarle me gusta a la luz del primer reverbero.
Como yo no sé, porque no le veo,
si es guapo o feo,
retírese usted.

ELLOS

¡Cuánto daría si me alumbrara la luz primera del buen amor!
¡Rasga las nubes, luna, lunera; pon en mi cara tu resplandor!
Ven, mi lucero, que soy un caballero y en esta capa,
que a mí me tapa con garbo y arte,
sabré cantarte lo que te quiero.

ELLAS

Guarde su capa de guapo mozo;
no estoy por eso de la canción;
porque me asusta que en el embozo
se esconda un beso de perdición.
Si en esta capa quisiera usted encerrarme
tendrá que amarme como yo quiero.

ELLOS

Por tu amor, hermosa, soy capaz de todo.

ELLAS

Yo no le querría sino de este modo.

ELLOS

Dime lo que pides, dime lo que quieres. Pide ya, por favor.

ELLAS

Pediré sólo amor.

ELLOS

¡Amor!

ELLAS

¡Ay, qué hermosa noche!

ELLOS

¡Noche de cantares!

ELLAS

¡Noche de querellas!

ELLOS

Tiemblan las estrellas con febril temblor.

TODOS

¡Noche misteriosa, madre del amor!
Vamos ya, caballero galante, capullito fragante,
a correr amorosa aventura.

ELLOS

Me venció tu galana hermosura.

ELLAS

¡Caballero galante...!

ELLOS

¡Vamos ya, que la noche está oscura!

ELLAS

Del amor en pos cuando usted me tapa en esa capa marchamos los dos.

ELLOS

Ven aquí, por Dios, madrileña guapa
que en esta capa cabemos los dos.

(Iniciando el mutis.)

ELLAS

Vamos despacito.

ELLOS

Vamos, vida mía.

ELLAS

Para hablar quedito.

ELLOS

Hasta el nuevo día.

ELLAS

Todo amor respira. Quiero suspirar.

ELLOS

Cuando amor suspira pronto va a besar...

"Le van a oír, cállese usted..."

(Doña Francisquita)

FRANCISQUITA

¡Le van a oír! ¡Cállese usted, imprudente!

FERNANDO

No puedo yo poner murallas a un torrente.

FRANCISQUITA

Si en un momento yo creí que le amaba, fue una ilusión fugaz,
porque a su padre di, con mi amor, la fiel promesa
de una esposa muy cariñosa.

FERNANDO

No mate en flor una ilusión de primavera,
ya que sus ojos avivaron esta hoguera.

FRANCISQUITA

Por Dios, no siga con tan loco desvarío...

Su amor es de otra, su amor no es mío.

FERNANDO

¡Mi amor es sólo de quien supo encenderle!

FRANCISQUITA

Mas yo, ¿qué haré, pobre de mí,

si ya le di todo mi amor a quien su mano me ofreció?

(Para sí)

De mi pecho ya se escapa la verdad del amor mío;

mas sabré poner a prueba la verdad de su cariño.

(A Fernando)

De su padre seré siempre, muy contenta, esposa fiel.

FERNANDO

Quiero verla muy dichosa, mas conmigo, no con él.

FRANCISQUITA

Tiemblo ya emocionada, trémula de alegría,

cuando en mi boda pienso...

FERNANDO

¡Por caridad, no siga!..

FRANCISQUITA

Voy a ser señora y, desde ese día, quiero que me llamen:

¡Doña Francisquita!

(Fernando va a interrumpirla, pero ella le impone silencio y continúa.)

Con ese tratamiento, ya no seré tan niña,

pues creceré a los ojos de todas mis amigas,

y serán mis sueños realidad cumplida cuando escuche a todos:

¡Doña Francisquita!

FERNANDO

(Sin poderse ya contener.)

¡Ah, por Dios se lo pido, no me dé tormento!
Porque su voz hiere, cruel, mi corazón.

(Fernando canta, acercándose a Francisquita.)

FRANCISQUITA

Sus palabras me emocionan, sus acentos me enternecen...

¡Amor tardío!
¡Cuando en mi pecho prendió otro amor!
Cuando sea una señora...

FERNANDO

¡Por mi amor!

FRANCISQUITA

...por merced de un caballero...

FERNANDO

¡Yo seré!

FRANCISQUITA

...no podré, con mis amigas...

FERNANDO

¿Quiénes son?

FRANCISQUITA

...ir al Prado de paseo.

FERNANDO

¡Claro está!

FRANCISQUITA

Como ya estaré casada...

FERNANDO

¡Como yo!

FRANCISQUITA

...tendré sólo permitido...

FERNANDO

¿Qué tendrá?

FRANCISQUITA

...cuando salga por las tardes...

FERNANDO

¡Dígalos!

FRANCISQUITA

...pasear con mi marido.

FERNANDO

¡Pues seré yo ese hombre afortunado!

FRANCISQUITA

El esposo afortunado
será don Matías... que llegó primero.

FERNANDO

¡Pobres de mis sueños!

FRANCISQUITA

No desesperen, sin embargo, sus anhelos. ¡Ah!

¡Que si mi amor le ha de faltar,
sabré a su amor corresponder con un cariño maternal!

FERNANDO

¡Ah! Yo su amor pretendo con pasión ardiente;
¡viva pasión que hace estallar mi corazón!

FRANCISQUITA

La emoción va a descubrirme; pero ¡siga la comedia!

Un amor de pronto, sólo es flor de un día;
en la misma forma que llega se olvida.

FERNANDO

Yo no olvido.

FRANCISQUITA

¡Qué ilusiones!

FERNANDO

¡Yo la adoro!

FRANCISQUITA

¡No se aloque! ¡Ah!

FERNANDO

¡Bella locura!

FRANCISQUITA

¡Ah!

FERNANDO

¡Sol que me alumbra!

FRANCISQUITA

¡Ah!

LOS DOS

¡Que ya por fin, pueda mi amor conquistar su corazón!

FRANCISQUITA

Fernando, adiós.

FERNANDO

¿Por qué se va?

FRANCISQUITA

Comprenda usted...

FERNANDO

Mas ¿volverá?

FRANCISQUITA

Vendré después.

FERNANDO

La espero aquí.

FRANCISQUITA

¡Adiós!

FERNANDO

¡Adiós!

LOS DOS

¡Adiós!

"Canto alegre de la juventud"

(Doña Francisquita)

CARDONA

¡Amigos, oídme!

En estos instantes yo quiero ofrendar mis flores fragantes.

¡Ahí va, con mi alma entera, mi canción de primavera!

TODOS

¡Cantad!

CARDONA

Canto alegre de la juventud que eres alma del viejo Madrid:

vuela ya y, en tu volar de pájaro,

pregona nuestro júbilo por los celestes ámbitos.

TODOS

Canto feliz, tú que puedes volar,

difunde hasta el sol la dicha de amar.

Contigo quisiera la primavera y el amor cantar.

FERNANDO

¡Gozad la primavera de vuestra vida; muy juntos gozad!

Las penas ya muy lejos están.

Pero el encanto de aquel momento

en que os jurasteis amor eterno,

nunca, nunca volverá.

Si es igual amor que primavera,

debéis amaros la vida entera

y eterno así, ¡ah! será vuestro abril.

¡Viva el alma juvenil!

TODOS

Canto alegre de la juventud que eres alma del viejo Madrid:

vuela ya y, en tu volar de pájaro,

pregona nuestro júbilo por los celestes ámbitos.

Canto feliz, ¡ah! tú que puedes volar,

difunde hasta el sol la dicha de amar;

y en la primavera que nos espera suena sin cesar.

¡Suena tú, que sabes el amor cantar!

També et pot interessar...

Tardes al Palau

Dimarts, 24.05.2022 - 19 h

Sala de Concerts

The Gospel Viu Choir, veus

Xavier Raurich, teclat

Àngel Valentí, bateria

Tomàs Frauca, guitarra

Alexandre Rexach, baix

Xavier Yelo, productor tècnic

Moisès Sala, productor i director

Selecció dels millors temes de la seva trajectòria

Preu: 20 euros

An abstract painting featuring vibrant, wavy lines in shades of blue, orange, and white, set against a dark blue background. The lines create a sense of movement and depth, resembling a stylized landscape or a musical composition.

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

